

Laurids Jakobsens beretning fortalt i 2020, om skoletiden 1959-1966:

Der var bibliotek og musikrum over gymnastiksalen, dér var vi hver morgen, til morgensang. Og så blev der sagt nogle vigtige ting, hvis der var noget, der skulle siges til alle. Det var faktisk rigtig hyggeligt, sådan at bruge 10 minutter på det. Det er sådan nogle små ting, men det samlede os jo.

Men de måtte jo godt give lussinger dengang, og det var ikke altid de rigtige, der fik dem. Der var jo altid nogle som var gode til at sætte ting i gang, og så var der nogle medløbere, som gjorde de forkerte ting på det forkerte tidspunkt, og så blev de set, og fik én på lampen. Og nogle gange så bakkede vi dem op, og var med til at sige til læreren, at det var altså ikke sådan og sådan – for det var ikke i orden, det der skete. Og når der kom en ny lærer, så var der altid nogle, som lige skulle prøve dem af.

Det var bestemt ikke altid nemt at være tilflytter til sådan en lille skole, med mindre man kunne hævde sig ved f.eks. at være en rigtig god fodboldspiller.

Dengang skulle man også rejse sig op når læreren kom ind, men så pludselig begyndte der at ske noget – så fik vi pludselig en lærer som sagde 'hvorfor gør I det? Det skal I ikke!' – der kom nye tider – det var nok omkring 1964-1965. Der skete meget lige dér.